

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra SK · feb. 1847 · til Julie Thomsen

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra SK · feb. 1847 · til Julie Thomsen", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b1-txt-shoot-n40.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · feb. 1847 · til Julie Thomsen

Febr. 47. Min kjære Cousine!

At Du »hellere vilde have benyttet den Anledning«, hvilken jeg skylder Modtagelsen af Dit lille Brev, »til en mundtlig Samtale«, er mig saare kjært at vide, om det end kun kan vides, forsaavidt jeg tillige hører Bebreidelsen, som er skjult deri. Dog dette Forsømte lader sig nu engang ikke indhente, derimod haaber jeg, at min Hurtighed til at svare paa Dit lille Brev maa forvise Dig om, at jeg dog ikke ganske er at opgive. Ak, det er kun altfor sandt (hvad Du siger – og jeg beklager), »at Du aldrig møder mig paa Alfar-Vei«; det er desto værre kun altfor sandt, hvad Du bebreidende foreholder mig, »at jeg ikke indfrier mit Løfte om at besøge Dig«: nu vel, saa tag til Takke med denne lille Epistel; lad den være, om Du saa vil, som et Møde paa Veien, eller som et Besøg i Dit Hjem. Veiene have jo været spærrede: den alfare (hvor man skilles og mødes), fordi Du ikke gaaer ud eller dog »kommer der saa lidet«; den officielle til Dit Huus, fordi jeg ikke gaaer i Besøg. Men har Du, saa lykkeligen, opdaget den gaadefulde Vei ved Hjælp af det kjærkomne Brev, da iler jeg med ikke at lade denne Vei ubenyttet. Modtag nu mit lille Brev; iilsomt kommer det, som hvis jeg vidste, at jeg ved at svinge om ad den eller den Gade vilde møde Dig; angrende kommer det, som jeg selv vilde komme, den første Gang jeg kommer i Dit Huus; glad og oprømt kommer det, som jeg selv vilde komme, naar jeg endeligen engang faaer min Frihed ved at seire over den Indolents, der tyranniserer mig; længselsfuldt kommer det fra Den, der dog formodentligen ikke selv kommer, og derfor kun bliver mere længselsfuld.

Min kjære Julie; Du synes maaskee dette er noget underligt Noget; Du tænker maaskee som saa: »Den Tid, han bruger til at skrive et Brev, kunde han lige saa godt benytte til et Besøg« – og benytte den langt bedre. Jeg indrømmer det, jeg indrømmer Alt, jeg gjør enhver Indrømmelse – for dog at gjøre Noget; og jeg gjør den helst skriftlig, thi at gjøre den mundtlig vilde jo netop være, at have tabt. Sagen er den, jeg er egentligen forelsket i Omgangen med min Pen. Man vil sige: det er en daarlig Gjenstand at kaste sin Kjærlighed paa. Maaskee! Det er heller ikke for det, at jeg just altid er fornøiet med den; stundom kaster jeg den i Forbittrelse langt bort. Ak, men netop denne Forbittrelse viser mig igjen, at jeg dog er forelsket i den, thi Striden ender som Elskendes Strid. Til denne min Pen fortroer jeg mig ganske, hvad enten jeg forbittres over, at den, som det stundom synes mig, ikke kan hvad jeg kan, ikke kan følge den Tanke, jeg dog kan tænke; hvad eller jeg forundres over, at det er, som kan den hvad jeg ikke kan. Fra denne Omgang med min Pen kan jeg ikke løsrive mig, ja den ligesom forhindrer mig [i] at søge Omgang med nogen Anden.

Naar jeg da, som jeg sidder derhjemme, kommer til at tænke paa eet eller andet Menneske, som er mig kjært, saa tænker jeg: nu skulde Du gaae hen og besøge ham. Men hvad skeer? Jeg tænker saa længe derover, at tilsidst Pennen (ja, thi det maa være Pennen) narrer mig Pennen i Haanden. Istedendfor at aflægge et Besøg i Byen, bliver der saa et Brev til i mit Hjem. Ved Pennens Hjælp samtaler jeg nu med denne Mand; og naar jeg saa er færdig dermed, saa leer Pennen egentligen af mig, thi den har jo narret mig. Brevet er da færdigt, og jeg tænker som saa: nu maa Du see, at faae det forsegleet og afsendt. Hvad skeer? Ja, det maa være Pennen; den bilder mig ind, at den ganske ypperligt kan underrette mig om, hvad Indtryk Brevets Modtagelse vil gjøre paa Modtageren: Modtageren: han vil sige, og hvad saa jeg vil sige, og hvad han saa igjen vil sige o: s: v.: Kort, istedenfor at afsende Brevet, bliver der i Anledning af Brevet, som brændes, et lille Studium efter Naturen til. Dette Studium kan naturligviis ikke afsendes og bliver derfor ogsaa at brænde. Pennen har igjen narret mig; den narrer mig for mange Livets Behageligheder, og den eneste Trøst, der bliver tilbage, er, at jeg ved Pennens Hjælp nogenlunde kan beskrive, hvorledes den har bedraget mig – forsaavidt det da ikke skal gøres paa en af de Dage, paa hvilke jeg ligger i Strid med den.

Jeg veed ikke, om det er lykkedes mig, at gjøre mig ganske tydelig; men i ethvert Tilfælde skal det denne Gang ikke lykkes min Pen, at narre mig Brevet fra. Og det saa meget mere, som jeg just i denne Tid, i strengere Forstand, fortjener Bebreidelse for min Mangel paa Deeltagelse i Livets Virkelighed. Jeg erkjender det meget godt selv, at det er noget Besynderligt, at jeg ikke fulgte min afdøde Cousine; men netop derfor paaskjønner jeg dobbelt Din Sympathie og Opmærksomhed for mig: under saadanne Omstændigheder at skrive mig et Brev til. Jeg veed ogsaa, hvad Godhed Din Fader har for mig; men, sandeligen, han næsten beskæmmede mig ved sin Høflighed. Thi det er dog virkelig næsten for meget: selv personlig at komme op til mig, for at bringe den ham saa sørgelig[e] Efterretning, og da at fritage mig fra at følge.

Det Indlagte fra Berlin var ægte Berlinsk; Brøckners Indfald at sende det her til ikke uheldigt, hans Indfald at sende det til Dig var lykkeligt; men Din Idee at sende mig det i et Brev fra Dig selv, det var en skøn Idee. Og der er (ja, spørg kun Philosopherne derom, spørg Brøckner) en himmelviid Forskjel mellem et Indfald og en Idee. Der er derfor ogsaa en Modsigelse i, at Dit Brev skal tjene som Convolut i Forhold til den lille Seddel fra B., det er som vilde man pakke et lille Silketørklæde ind i et ægte persisk Shawl – det var dog naturligere at bruge Silketørklædet til Convolut for Shawlet. Det er ikke mindre en Modsigelse, at man i et Brev fra en

Dame modtager indlagt en lille Seddel fra en Herre. Man pleier allerede at være meget skjøn som, naar man i et Brev fra en Herre er saa lykkelig at modtage en lille Seddel fra en Dame. See derfor, fordi jeg virkeligen ofte har tænkt paa at besøge Dig og ofte beklaget, at jeg ikke har gjort det; fordi jeg virkeligen paaskjønner Dit kjærkomne lille Brev: derfor modtager Du som Svar dette uhyre Brev, der dog svarer til det af B. foranledigede Misforhold.

Din ganske hengivne
S. K.